

— Ами, ако ни чуе, да скочи и да ни пустне по единъ фишекъ вълчи съчми?

Панчо не отговори. Той залази по коремъ право къмъ лехата съ ягодитѣ. Йони се поколеба за мигъ, но и той затри колѣна следъ него. Двамата крадци избочиха гърбове като котараци. Ржцетѣ имъ зашетаха изъ ягодовата шума. Затътраха шапки по земята. А пъкъ ягоди, ягоди... червени, тлъсти — чудо! Коя да откъснешъ, коя да отминешъ? Ехъ, да имаха по четири ржце!

Крадцитѣ се спираха за мигъ, услушваха се, поглеждаха къмъ колибата и пакъ затриваха колѣна.

Ала кражбата е страшно нѣщо. Колко лакомии глави е за-

трила. За такива, казватъ, бедата идвала веднага. Панчо и Йони бѣха се увлѣкли дотолкова, че не усѣтиха, какъ се намѣриха до самата колиба. Тя се изпрѣчи предъ тѣхъ като голѣмо чудовище съ зинала уста. И кучето, което лежеше предъ нея, веднага скочи. Зжбитѣ мублеснаха на месечината като стѣклени.

— Ау! Ау! — прогърмѣ надъ крадцитѣ страшенъ кучешки лай. Крадцитѣ се втрещиха.

— Майчицеее! — изплака Йони.

— Легни! — тихо изкомандува Панчо.

Кучето скоро откри крадцитѣ и се хвърли върху тѣхъ. Дѣдо Яко се пробуди. Отри набързо сънливитѣ си очи и се хвана за тоягата.

— Хуу, бря! — гласътъ му за-

